

марія каменська

А що, як усі ми посланці одне для одного? Носії щедрих дарів, важливих звісток і знаків. Неоцінених повідомлень, найголовніші з яких: ти не один, ти прийнятий, тебе люблять. Передати їх можна безліччю способів: подати руку, поцілувати в губи, притулити до грудей, прошепотіти на вушко щось дуже ніжне, уважно вислухати або ж мовчки побути поруч. Можливо, тоді всі зустрічі не випадкові? Адже послання має бути передане адресатові. Вчасно й екологічно. А головне, не загубитися дорогою, навіть якщо той, хто його несе, не знає про нього. Та без усякого сумніву, воно буде почуте і прийняте серцем. А у відповідь тобі надішлють: «Ти не один, ти прийнятий, тебе люблять».

Марія Каменська: Почала я писати в липні 2019 року. Випадково. З цікавості. Щоби добре провести літній місяць. Почала й не змогла зупинитися. Письменництво ввійшло в моє життя і змінило його. Змінило мене, зробивши відкритішою, комунікабельнішою та сміливішою. Щоби писати, необхідно багато сміливості, а ще більше її потрібно, аби ділитися написаним з іншими, адже це наче розчахнути своє серце перед усім світом, показати все, що є всередині, що тривожить, болить, надихає і тішить. Це страшно та надзвичайно хвилює. Це захоплює і не відпускає. Тексти стають другою шкірою, ковтком свіжого повітря, улюбленим дитям. Не писати стає неможливо.

марія каменська

близькі і щирі

близькі
і щирі

ISBN 978-617-614-371-0

9 786176 143710

Марія Каменська

Близькі чужинці

УДК 82-32
К 18

Каменська Марія

Близькі чужинці / Марія Каменська. — Чернівці : Книги – XXI, 2022. — 152 с.

ISBN 978-617-614-371-0

Близькість не поділяє людей на своїх і чужих. Для неї байдуже, як довго триває знайомство: роки, місяці, тижні чи лічені хвилини. Вона накриває з головою, не питаючи дозволу, як невидима, проте непереборна сила. Через погляди, дотики, листи чи навіть блокноти. І ось уже чужинець стає своїм, найближчим, найдорожчим у цілому світі. Другом, янголом, учителем або коханим. І обов'язково тим, із ким хочеться поділитися собою, власним серцем, власними почуттями. З ким хочеться віднайти й розділити радість життя. У цьому збірнику вміщено 10 оповідань, у яких відбуваються важливі безцінні зустрічі, що наповнюють життя героїв сенсом, ніжністю й коханням.

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

ISBN 978-617-614-371-0

© Книги – XXI, 2022
© Марія Каменська, 2022, *текст*
© Анна Стьопіна, 2022, *обкладинка*

Зміст

Вона з'явилась у четвер	9
Чужий нотатник	32
Правда чи брехня	70
Чужі листи	79
Кінець світу	86
Чужа рука	94
Життя триває.	100
Ніжність	111
Двоє друзів	118
П'ятеро незнайомців на острові	127

Близькі чужинці

Вона з'явилась у четвер

Вона з'явилась у моєму житті в четвер, і, щиро кажучи, я наївно вважав, що наступного дня вона преспокійно зникне, адже саме так зазвичай і бувало, та до суботи її присутність стала лише відчутнішою. Тоді я вирішив, що до понеділка вона вже ну точно піде, адже не може жінка з'явитись у домі в чоловіка й залишитись у ньому назавжди! Мабуть, їй доведеться піти на роботу. Колись вона захоче зустрітись з рідними, друзями, знайомими, а може, навіть відправитись у подорож. У будь-якому разі рано чи пізно в неї з'явиться привід залишити мій дім. Однак у неділю я почав у цьому сумніватися. Вона і слова не сказала, що їй кудись потрібно чи що на неї хоч десь чекають, а перед тим як солодко заснути на моєму плечі, навіть не завела будильник.

Та й узагалі, за три дні перебування в моєму домі вона жодного разу не висловила бажання хоча б вийти на прогулянку. Що, до речі, було вельми незвичним, адже частіше всього жінки, з якими я так чи інакше мав справу, не могли всидіти на місці. Їх постійно необхідно було кудись водити, якось розважати, чи ще щось робити, щоби сподобатись їм і розраховувати на їхню прихильність.

Але їй усе це було ніби й не потрібно. Вона дістала зі своєї сумки книжку й цілу суботу пролежала з великою мискою яблук на канапі у вітальні. Як добре, що в середу я купив на фермерському ринку яблука. Виявилось, вона обожнює їх. У неділю ж із самого ранку вона дістала свій лептоп, який, звісно, теж виявився в її сумці. Не здивуюся, якщо там знайдуться ще сотні речей для того, щоб їй узагалі ніколи не довелося покинути мій дім. І, всівшись із лептопом за кухонним столом, вона поїдала млинці з ягодами, які я готував майже віртуозно, і запивала їх кавою з кардамоном, яку я зварив. До речі, я навіть не підозрював, що так смачно готую. В обід вона попросила ще, а на вечерю я відважився приготувати свій фірмовий пиріг із картоплею та спаржею. Давненько я не готував, а тим паче жінкам. Вона була в повному захваті.

Але наважитися запитати її про перебування в моєму домі я так і не зміг. З одного боку, я вкрай не люблю незручні ситуації, а запитати жінку, з якою провів вельми приємну ніч (і це ще я не вихваляюся), чи не збирається вона раптом піти, на мою скромну думку, саме така ситуація. З іншого боку, після того як усю п'ятницю та суботу вона провела в моїй футболці, у якій мала дуже звабливий вигляд, запитати її про таке здавалося мені як мінімум неввічливим і вже точно недоречним. А коли в неділю у моїй ванній кімнаті з'явилась її зубна щітка, мабуть, дістала зі сумки, наче фокусник із капелюха, а весь мій дім наповнив її солодкий аромат із нотками троянд і східних прянощів, я вгледів у розпитуваннях навіть дещо непристойне.

Але ж тут річ іще в тому, що я ніяк не міг згадати її ім'я. Ми познайомилися на прощальній вечірці мого колеги Еріка, де я майже нікого не знав. Зазвичай я не відвідую такі заходи, віддаючи перевагу невеликому колу друзів, із якими почуваюся впевнено та комфортно.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.